

Моя бабуся, ївга Базилиха,
Така була маленька, непомітна,
Очіпок чорний, а у ній дві голки
Із білою та чорною нитками.
Очіпок зніме — упадуть дві кіски —
Довгенькі, сірі, таж такі тоненькі,
Присипані, мов попіл, сивиною.
Сорочка вишита узором гарним,
Спідниця, у сім пілок, хрестик срібний.
А очі мала сині, наче небо,
І добру усмішку із тихим смутком,
І голос тихий, лагідний, старечий.
А що пісень вже знала — то без ліку,
Ніхто її не міг переспівати.
Усе діток любила наділяти,
Своїх онуків, і мене, звичайно.
Коли померла — грушею зробилась,

Така велика, сива, добра груша,
Стоїть, діток грушками наділяє.
Не вірите — приїдьте ув Обухів...

1985

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.